

num nunquam ad tale intrinsicum incrementum, seu optimum statum pervenisset.

(27. Econtra autem, si talis vitulus, seu bos macer apud dominum suum manens adolevisset, seu impinguatus fuisset, sicque incrementum multum intrinsicum recepisset, quod de facto apud possessorem malæ fidei non recepit ob ejus negligentiam culpabilem, vel quia statim adhuc vitulum, seu bovem macrum consumpsit seu vendidit, tenetur possessor malæ fidei reddere æstimationem secundum summum illum valorem, ad quem dominus dictum vitulum seu bovem macrum certo, vel probabilius deduxisset seu vendidisset, et hoc ratione damni emergentis et lucri cessantis. *Communis*.

(28. Si res aliena apud possessorem malæ fidei aucta sit augmento, seu valore solum extrinseco, debet fieri restitutio secundum valorem majorem, quo ipsi Domino valuisset, si ei injuste ablata aut detenta non fuisset. *Communis*. Sic v. g. si dominus fuisset rem suam venditurus tempore, quo summum valorem habebat, tunc clare patet furem seu possessorem malæ fidei teneri restituere summum illum valorem, quia in summo illo valore damnificavit dominum.

(29. Item fur seu possessor malæ fidei tenetur restituere illum summum valorem, si dominus ex quo tempore currentis talis summi valoris carendo sua re injuste a possessore malæ fidei possessa, v. gr. tritico, debuit emere aliud illo summo valore, quia sic malæ fidei possessor fuit causa, quod tantum damnum injuste emersit domino rei, adeoque totum compensare debet. *Communis*. (30. Item tenetur fur seu possessor malæ fidei restituere illum valorem, quanvis dominus rei, v. g. tritici, non fuisset venditurus tritico, nec aliud sibi empturus tempore dicti summi valoris, sed eo tempore ipse consumpsisset vel donasset amico, qui fuit injusta causa, ne dominus re sua, scilicet suo tritico, eo tempore uteretur; dominus enim non solum passus est carentiam tritici, sed etiam passus est damnum carendo tritico, ejusque usu, quando usus erat majoris æstimationis, sive pro se, sive pro aliis; adeoque possessor malæ fidei debet reddere tantum, quantum tunc valebat ille usus, nec satisfacit reddendo nunc simile tritico. Sic Lugo, disp. 18, sect. 6, num. 123; Tambur., lib. viii, tract. 3, cap. 2, § 7, num. 9; Illung, t. IV, d. 3, num. 164; Petschacher, *De restitutione*, part. 221; Sporer, *loc. cit.*, n. 151; La Croix, lib. iii, part. ii, num. 234, et alii contra Vasquez, Turrian., et alios.

(31. Si dominus rei consumpturus vel alienaturus erat rem suam eodem tempore, quo fur seu possessor malæ fidei eam consumpsit, tunc possessor malæ fidei seu fur, tenetur solum restituere tantum, quanti pro eo tunc valebat ipsa res, quia dominus plus non est damnificatus, quam in valore, qui tunc erat. *Communis*. (32. Quamvis dominus consumpturus vel alienaturus fuisset rem suam tempore minoris valoris, ante tempus majoris valoris, quo ipsam con-

sumpsit vel alienavit possessor malæ fidei, adhuc ipse possessor malæ fidei tenetur restituere ipsum totum pretium majus, currentis tempore, quo eam consumpsit. *Communis*, et certa cum Tamburin., *loc. cit.*, num. 153. Et ratio clara est, quia res adhuc existens illo tempore aucti valoris, est adhuc domini sui et non possessoris malæ fidei, et consequenter in valore crevit domino et non possessori malæ fidei, cum res domino crescat, adeoque, si illo tempore majoris aucti valoris injuste a possessore malæ fidei consumatur vel vendatur, totum illud pretium majoris est ab ipso restituendum domino rei, etsi non ratione damni majoris, tamen ratione juris domini. (33. Item quamvis dominus conservaturus fuisset rem suam usque in tempus, quo minus valeret, possessor malæ fidei adhuc tenetur restituere totum pretium, seu illum majorem valorem currentem pro tempore, quo ipse injuste rem consumpsisset vel alienasset. Sic Lugo, *loc. cit.*, num. 126, cum aliis ibi allegatis; Sporer, *loc. cit.*, num. 165; La Croix, *l. cit.*, num. 223; Petschacher, *De rest.*, pag. 223; Tamburin., *loc. cit.*, num. 13, ubi hanc docet verissimam, licet oppositam sententiam teneat Lessius, lib. ii, cap. 12, dub. 16, n. 105, et ex illo Layman, l. iii, tract. 2, cap. 4, num. 6, et alii. Et ratio nostra satis urgens a priori est hæc, quam affert Sporer, *loc. cit.*, quia, dicit, quando possessor malæ fidei, seu fur rem alienam consumpsit injuste, tunc statim absque mora ratione injustæ consumptionis tenebatur ex justitia restituere totum valorem seu pretium, quantum eo tempore res valebat, et non quantum valitura erat postea, decrescente ejus pretio; res enim tunc in toto suo valore erat domini et non possessoris malæ fidei, seu furis, et postea jam assumpta non poterat amplius decrescere domino, imo nulli, adeoque possessor malæ fidei semper restituere debebit eundem valorem majorem illius temporis, quo rem consumpsit vel alienavit; tum quia, si possessor malæ fidei seu fur posset sibi retinere excessum illum majoris pretii, reportaret lucrum, et diceret ex duplici suo delicto, scilicet ex furto, seu injusta detentione et ex injusta rei alienæ consumptione, quod nullimode potest dici secundum justitiam et rectam rationem, quia, ut habetur in l. *Non fraudatur* 134, § 1, ff. *De reg. juris*, ibi: « Nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest. » Ne, ut dicitur in cap. *Intelleximus* 7, *De judiciis*, « Ne videatur de sua malitia commodum reportare. »

(34. Si dubitetur ad quodnam tempus, scilicet majoris vel minoris valoris dominus rem suam fuisset servaturus, nisi a possessore malæ fidei fuisset inique detenta et consumpta? Vasquez, Azorius Reb., et alii censent, esse tunc judicandum in favorem domini, et totum valorem majorem esse ipsi restituendum, eo quod inclinandum sit in favorem innocentis, ejus conditio melior est. At Lugo, disp. 19, num. 133;

Lessius, *loc. cit.*, num. 109; Tamburin., *loc. cit.*, num. 7; Petschacher, *loc. cit.*, p. 227; Illung, *loc. cit.*, num. 165; Dicastill., d. 2, num. 17; La Croix, *loc. cit.*, num. 576; Sporer, *loc. cit.*, num. 159; et alii probabilius docent media via esse incidendum, et ratione dubii esse restituendum secundum judicium prudentum, quia pro damno incerto non debet restitui tantum, quantum pro damno certo; dubietas enim et incertitudo imminuit æstimationem lucri et damni.

(35. Nec valet dicere, quod in dubio est judicandum in favorem innocentis, adeoque totum valorem majorem esse restituendum domino innocenti. Non valet, inquam, quia hoc verum est solum, quando adest possessio pro innocente, quæ in hoc casu non adest, cum necdum extiterit major valor. Vel quando res dividi non potest, neque utrique parti satisfieri, quod utique in hoc casu potest.

(36. Imo possessor malæ fidei nec tenetur credere domino, se rem suam fuisse servaturum seu venditurum tempore majoris valoris, nisi accedant aliæ circumstantiæ et conjecturæ, quibus certo cognosci possit talis veritas: unde si certitudo haberi non possit, et adhuc res maneat dubia, erit adhuc restituendum solum secundum proportionem dubii et majoris vel minoris apparentis veritatis. Sic Sporer, *loc. cit.*, n. 160; et Diana, Lugo, Tamburin., Lessius, Turrian., Petschacher citati et secuti a La Croix, *loc. cit.*, n. 576.

(37. Possessor malæ fidei tenetur compensare omne damnum emergens et lucrum cessans domino ex iniqua detentione rei suæ. *Communis*. Possessor enim malæ fidei tenetur restituere ad æqualitatem arithmeticam justitiæ commutativæ, ita ut dominus tantum recipiat et habeat quantum habuisset, si res sua injuste detenta non fuisset; ad hoc autem requiritur, ut de se patet, compensatio omnis damni emergentis et lucri cessantis.

(38. Possessor malæ fidei debet suis expensis restituere rem mala fide possessam in loco, ubi dominus eam haberet, si inique detenta aut destructa non fuisset. *Communis*. Per restitutionem enim creditor debet reduci ad æqualitatem, ita ut nullum patiatur damnum aut gravamen ex injusta detentione aut destructione rei suæ; ad hoc autem requiritur, ut sine ulla expensa rem suam recipiat in loco, ubi eam haberet, si inique detenta aut destructa non fuisset, alias per restitutionem non reduceretur ad æqualitatem.

(39. Possessor bonæ fidei tenetur restituere rem bona fide possessam statim ac

(62) In addit. ad cit. num. Lectores ad illa, quæ P. Cuniliati docet cap. cit. in Addit. ad num. 25, hujus articuli § iv, num. 5, rejecimus. Hic vero iisdem, quo rectius de controversia ista judicare possint, auctores sumus, ut legant quæ tradit Antoine de justitia, et jure cap. 5, quæst. 14, resp. 5, ubi demonstrandum sibi proponit, illum, qui rem furtivam emit bona fide nesciens, nec dubitans esse

cognoscit esse alienam, et quamprimum commode fieri potest. *Communis*, ac certa. (40. Possessor bonæ fidei tenetur rem bona fide possessam restituere ipsi domino, etiamsi non repetat ob ignorantiam, vel aliam causam, quæ non denotet implicitam remissionem. *Communis*; quia cum sciat rem esse alienam, et cujus sit, jam eum urget præceptum restitutionis. (41. Et probabilius tenetur eam rem restituere ipsi domino, et non furi, seu alteri possessori malæ fidei, quamvis aliter suum pretium datum pro ejus, ver. grat., emptione recuperare non possit. Sporer, *loc. cit.*, num. 120, cum plurimis ibi adductis. Vide verb. *Contr. empt.*, art. 2, num. 6 (62). (42. Revera tamen est etiam probabile, quod talis possessor bonæ fidei possit talem rem reddere furi aut alteri possessori malæ fidei ad pretium suum recuperandum, seque indemnem servandum; Sporer, *loc. cit.*, n. 121, cum plurimis ibi citatis. Vide verb. *Contr. emp.*, art. 2, num. 7. (43. Nec talis possessor bonæ fidei restituendo talem rem domino potest ab ipso repetere expensum pro ea, textu expresso in l. *Mater* 3, cod. *De rei vindic.*, ibi: « Rem tuam a possessore, etiam non oblato pretio, vindicare poteris. » Vide d. v. *Contr. empt.*, art. 2, n. 22 et n. 10 et resolve ut *ibi*.

(44. Possessor bonæ fidei incipiens dubitare solum per leves rationes, vel leves conjecturas, an res sit sua vel aliena? non tenetur examinare veritatem, sed tuto pergit possidere, quia nemo tenetur inquisitionem contra se ipsum instituere ex levibus solum rationibus et conjecturis. Sic expresse Sporer, *loc. cit.*, num. 91, addita ratione, quod sicut ipse superior non tenetur, et forte non potest ex levibus conjecturis moveri ad inquirendum contra te, v. g., sic multo minus nec tu contra te ipsum; perge ergo in possessione tua. Hæc ille.

(45. Si autem possessor bonæ fidei incipiat dubitare ob graves et probabiles rationes occurrentes; tenetur omnino inquirere et examinare veritatem, adhibita diligentia humana, morali, ordinaria, majori vel minori prout res possessa incipiens esse dubia majoris vel minoris fuerit momenti. *Communis*. Et ratio est, quia dubitans ob graves et probabiles rationes, an res sit sua vel aliena? si omittat inquirere veritatem, desinit esse possessor bonæ fidei, cum prudenter timere debeat, ne sua possessio sit injusta, forte talis sibi apparitura post factam debitam inquisitionem ad indagandam veritatem, adeoque, ne se exponat periculo detinendi injuste rem alienam, sicque peccandi peccato injustitiæ pergendo possidere cum conscientia practice dubia de validi-

furtivam, teneri eam restituere domino etiam non repenti, nec posse reddere furi, ut pretium datum recipiat, nisi certo sciat ab eo rem domino restitutum iri, ostenditque, ab homine, qui furi rem emptam reddat, illam in pejori statu poni, cum eandem privet statu intermedio meliore, quem acquisiverat, qui indecunque proveniat, spectat ad rem, proindeque dominum rei.

tate et honestate suæ possessionis, debet omnino inquirere et examinare veritatem pro deponendo tali practico dubio, ut sic inde licite et tute possideat, si repererit rem possessam esse vere suam; vel restituat, si compererit esse alienam.

(46. Quod si post factam talem inquisitionem nequeat reperire veritatem, et deponere tale dubium, tunc potest ipsam rem possessam licite et juste retinere uti suam. *Communis* per textum in l. *Nemo* 126, § 2, ff. *De regul. juris*, ibi: « Cum de lucro duorum quæritur, melior est causa possidentis. » L. *In pari causa* 128, ff. eod., ibi: « In pari causa possessor potior haberi debet. » Cap. *Quod autem* 3 *De jurepatronat.*, ibi: « Melior est conditio possidentis, » c. *In pari* 65, *De reg. juris* in 6, ibi: « In pari delicto vel causa potior est conditio possidentis. »

(47. Si facta debita diligentia, adhuc perseveret possessor bonæ fidei in tali dubio, et interim compareat dominus, tenetur ei restituere rem exstantem; si autem rem jam consumpserit, vel alienaverit, et postea compareat dominus, tenetur solum restituere, quantum inde factus est ditior. Sic ex communi Covar., *Reg. possessor*, part. 1, § 5, et *Reg. peccatum*, p. III, princ., num. 4; Vasquez, disp. 66, c. 7; Silvester, verb. *Restitutio* 3, q. 7, dicto 3; Suarez, t. V, disp. 40, sect. 5, num. 14; Molina, t. I, art. 2, disp. 25 et 36; Layman, lib. I, tract. 1, cap. 5, num. 21; Sanchez, l. II, *De matr.*, disp. 41, num. 12; Sporer, *loc. cit.*, n. 95, et alii passim.

(48. Unde si quis alius talem rem dubiam a dicto possessore bona fide possessam æque dubitet vel probabiliter putet esse suam, non potest eam sine iudicis auctoritate auferre, et si auferat, injustum ei damnum infert, et ad integram restitutionem tenetur. Sanchez, lib. II, *De matrimonio*, disp. 41, num. 26; Navarr., cap. 17, num. 117; Layman, *loc. cit.*, num. 21; Sporer, *loc. cit.*, num. 94, et alii. Et ratio est quia, dum res incerta est, seu partium jura obscura sunt, interim ordinarie loquendo est præsumptio pro possessore ex juris dispositione, uti clare constat ex § *Retinendæ possessionis* 4, *Instit. De interdictis*, ibi: « Commodum autem possidendi in eo est, quod etiamsi ejus res non sit, qui possidet, si modo actor non potuerit suam esse probare, remanet in suo loco possessio, propter quam causam, cum obscura sunt utriusque jura, contra petentem judicari solet. »

(49. Possessor bonæ fidei, qui, bona fide durante, ita rem alienam consumpsit, ut nihil omnino remanserit, in quo factus sit ditior, nihil restituere tenetur. *Communis*, per textum in l. *Bona fides* 136, ff. *De reg. juris*, ibi: « Bona fides tantumdem possidenti præstat, quantum veritas, quoties lex impedimento non est; » cum enim talis res, durante bona fide, consumpta, sine ulla culpa contra justitiam fuerit consumpta, non est unde oriatur obligatio restitutionis. *Vide* verb. *Contr. empt.*, art. 2, num. 4.

(50. Si vero possessor bonæ fidei non ita in totum rem alienam consumpserit, quin remaneat aliquid in quo factus sit ditior, id restituere tenetur, quamprimum advertit sibi provenisse præcise ex re aliena et non ex industria. *Communis*, per textum in l. *Item veniunt* 20, § 6, ff. *De hæreditatis petitione*, ibi: « Eos autem qui justas causas habuissent, quare bona ad se pertinere existimassent, usque adeo duntaxat quo locupletiores ex ea re facti essent (condemnandos), » scilicet ad restitutionem, ubi glossa ait: « Hanc esse optimam regulam, qua nulla verior in jure, ut bonæ fidei possessor ad id tantum, quod ad se pervenerit, teneatur. »

(51. Possessor bonæ fidei cognoscens rem esse alienam, non tantum ipsam, sed etiam fructus rei naturales, et mistos quoad eam partem, quæ respondet naturæ rei, restituere tenetur, solum tamen adhuc exstantes. *Communis* textu expresso in l. *Certum est* 22, cod. *De rei vindicatione*, ibi: « Certum est malæ fidei possessores omnes fructus solere cum ipsa re præstare; bonæ fidei vero, exstantes. » Concordat l. *Fructus percipiendo* 45, *De usuris*, ibi: « Fructus percipiendo uxor, vel vir, ex re sibi donata suos facit, illos tamen quos sui operis acquisierit (veluti serendo), nam si pomum decerpserit, vel ex silva ceciderit, non fit ejus, sicut nec cujuslibet bonæ fidei possessoris, quia non ex facto ejus is fructus nascitur. »

(52. Dicitur autem notanter *solum tamen adhuc exstantes*, quia si, bona fide durante, eos consumpsit, vel donavit, vel perdidit, ad nihil tenetur, ratione assumptionis, nisi in quantum inde factus sit ditior. L. *Senatusconsultum* 1, cod. *De petitione hæreditatis*, ibi: « Fructus bonæ fidei possessores reddere cogendi non sunt, nisi ex his locupletiores exstiterint. » L. *Sed et si lege* 25, ff. *De hæreditatis petitione*, § 11, ibi: « Consuluit senatus bonæ fidei possessoribus, ne in totum damno afficiantur, sed in id duntaxat teneantur, in quo locupletiores facti sunt. » L. *Illud* 40, § 1, ff. eodem, ibi: « In bonæ fidei autem possessore hi tantum veniunt in restitutione, quasi augmenta hæreditatis, per quos locupletior factus est. »

(53. Possessor bonæ fidei non tenetur restituere dictos fructus naturales, sive adhuc exstant, sive eos consumpserit, et ex ipsis factus sit ditior, si eos bona fide possedit per integrum triennium, antequam a vero domino una cum fundo repeterentur, quia censetur eos præscripsisse. *Instit. De usucapionibus et longi temporis præscriptionibus*, in princip., ibi: « Cautum est, ut res quidem mobiles per triennium... usucapiantur, » et concordat l. *Sequitur* 4, § *Fructus*, ff. *De usurpationibus et usucapionibus*, et l. *Cum nostri unic.*, cod. *De usucapione transformanda*; Covarruv., lib. I *Variar. resolut.*, cap. 3, n. 7; Menoch. *De recuperand. possess. remed.* 15, n. 588; Reiffenstuel, l. II *Decr.*, t. III, num. 14, et alii passim.

(54. Bonæ fidei possessor semper, etiam

sine titulo, facit suos fructus industriales, *cit. loc. Fructus percipiendo* 45, ff. *De usuris*, § 35, *Instit. De rerum divisione*, ibi: « Si quis a non domino, quem dominum esse crediderit, bona fide fundum emerit, vel ex donatione, aliaque qualibet justa causa æque bona fide acceperit; naturali ratione placuit, fructus quos percepit, ejus esse pro cultura et cura. Et ideo si postea dominus supervenerit, et fundum vindicet, de fructibus ab eo consumptis agere non potest; » sic expresse Fagnan., lib. II *Decret.*, in cap. *Gravis* 11, *De restitutione spoliatorum*, num. 45, cum triplici glossa ibi citata, et plurimis aliis adductis; (55. ubi num. 56, addit quod, si habeat titulum, tunc fructus omnes, etiam naturales non consumptos facit suos; et ita intelligi debet textus, in l. *Bonæ fidei emptor* 46, ff. *De acquir. rerum dominio*, ubi dicitur: « Bonæ fidei emptor non dubie percipiendo fructus ex aliena re, suos interim facit, non tantum eos, qui diligentia et opera ejus provenerunt, sed omnes, quia quod ad fructus attinet, loco domini pene est; » et plurimis adductis dicit sic hodie communiter sentire modernos, nec ob stare textum in l. *Fructus percipiendo* 45, ff. *De usuris*, jam adductum supra, n. 51, quia, inquit, textus ille intelligi debet de fructibus naturalibus exstantibus, quos bonæ fidei possessor etiam cum titulo, facit suos, non autem de consumptis; producitque rationem. *Vide* ipsum *ibid.*, et Reiffenstuel, lib. II *Decretal.*, tit. 13, a num. 135 ad 141, ubi dictos textus in l. *Bonæ fidei emptor* 46, ff. *De acquirend. rerum domin.*, et in l. *Fructus percipiendo* 45, ff. *De usuris*, explicat et conciliat.

(57. Possessor bonæ fidei, etiam sine titulo, facit suos fructus civiles, quos facto, provisione seu diligentia sua percepit, eo quod ipse laboravit, et ei solvens liberatur, ut in l. *Si urbana prædia* 55, *De conditione indebiti*; Innocent., in c. *In lit.* 5, *De restit. spol.*, num. 8 in fine, vers. *Nisi forte*; Bartolus, in l. *Ex divers.*, ff. *De rei vindicat.*, n. 5; Fagnan., *loc. cit.*, num. 49; Butrius, Ancharan. et Bero apud ipsum a fortiori id concludentes: nam si malæ fidei possessor tales fructus civiles facit suos, licet revocabiliter, quia tandem tenetur illos restituere: ergo multo magis bonæ fidei possessor sine titulo.

(58. Possessor bonæ fidei non tenetur restituere ullos fructus ante litem contestatam consumptos, si ex eis non sit factus ditior. Glossa, in cit. cap. *Gravis* 11, *De restitutione spoliatorum*, verb. *Fructus*; abbas, *ibid.*, n. 6; Barbosa, *ib.*, num. 8; Reiffenstuel, *loc. c.*, n. 142; et, ipso teste, communis aliorum, per textum in l. *Sed et loci* 4, § 2, ff. *Finium regundorum*, ubi generaliter, et absque distinctione inter fructus industriales et naturales, vel inter bonæ fidei possessorem cum titulo aut sine titulo expresse dicitur: « Aut enim bona fide percepit, et lucrari eum oportet, aut mala fide, et condici oportet; » concordant textus in l. *Senatusconsultum* 1, cod. *De petitione hæreditat.*,

l. *Sed et si lege* 25, ff. *De hæreditatis petitione*; l. *Illud* 40, ff. eodem, adducti supra num. 52, quibus, ut patet, statuitur, possessores bonæ fidei de fructibus consumptis teneri solum restituere id, in quo ditiores facti sunt; unde a sensu contrario recte infertur, eos ad nihil teneri, quando non sunt facti ditiores; ut colligitur ex l. *Utrum autem* 23, ff. *De hæreditatis petitione*, ubi expresse deciditur, quod bonæ fidei possessores nec teneantur ad pretium, nisi quatenus facti sunt locupletiores.

(59. Possessor bonæ fidei, re per dominum evicta, tenetur restituere universos fructus ejus post litem contestatam consumptos. *Communis*, per expressum textum in l. *Certum est* 22, cod. *De rei vindicatione*, ubi dicitur quod possessor bonæ fidei fructus ante litem contestationem perceptos solet cum ipsa re præstare exstantes; post litem autem contestationem universos; ibi: « Certum est malæ fidei possessores omnes fructus solere cum ipsa re præstare: bonæ fidei vero, exstantes; post litem autem contestationem universos; » et ratio est, quia talis possessor quoad fructus post litem contestatam perceptos et consumptos incipit esse possessor malæ fidei, et concordat textus in l. *Et ex diverso* 35, § 1, ff. *De rei vindicat.*, l. *Ædiles etiam* 25, § 8, ff. *De ædilitio edicto*, et § *Et si in re* 2, *Instit. De officio judicis*, ubi expresse dicitur: « Post inchoatam autem petitionem, etiam illorum fructuum ratio habetur, qui culpa possessoris percepti non sunt, vel percepti, consumpti sunt. »

(60. An autem possessor bonæ fidei teneatur ad restituendos omnes fructus ante litem contestationem consumptos, quando ex eis factus est ditior? Conveniunt doctores, quod teneatur ad restitutionem fructuum naturalium quoad excessum factæ locupletationis, deductis prius omnibus factis expensis: et id satis patet ex dictis supra n. 53 et 57, et magis patebit ex mox dicendis. (61. Quantum autem ad fructus industriales, et civiles discrepant doctores inter se. Plurimi enim, et quidem probabilius, communius et tutius docent, quod possessor bonæ fidei teneatur restituere fructus, etiam industriales et civiles ante litem contestationem consumptos, in quantum ex iis factus est ditior. Sic Bartolus, in l. *Et ex diverso* 35, *De rei vindicatione*, n. 6 et 7; Antonius Butrius, in cit. cap. *Gravis* 11, *De restitutione spoliatorum*, n. 12, col. 3, circa med. vers. *Bartolus dicit*; abbas, *ibid.*, n. 6; Fagnan., *ib.*, n. 57; Covarruv., lib. I *Variar. resolut.*, cap. 3, n. 6, conclus. 3; Alexander, consil. 21, n. 10, l. IV; Jason, l. *Si me et Titium*, n. 1, ff. *Si certum petatur*, allegans alios; Sanchez, l. II in *Decal.*, cap. 23, n. 76 et seq.; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 153; Pontas, in suo *Dictionario*, verb. *Restitutio casu* 9, et plures alii, per text. in l. *Item veniunt*, § 6, ff. *De hæredit. petit.*, ibi: « Eos autem, qui justas causas habuissent, quare bona ad se pertinere existimassent, usque eo duntaxat, quo locupletiores ex ea